

sammensætningen af organets ledelse, f. eks. hvor han udpeger et flertal af medlemmerne, uden at der foreligger nogen indstilling,

2) ministeren kan udstede instruktioner om, hvorledes organisationens formål enten generelt eller konkret skal forstås,

3) organets afgørelser kan indbringes for ministeren enten ved rekurs, af et mindretal eventuelt et enkelt medlem af bestyrelsen, eller fordi loven bestemmer, at bestemte f. eks. vigtigere sager skal forelægges ministeren,

4) administrationen af organets beslutninger ligger i ministeriet og

5) organets økonomiske midler ikke er lovbestemte, men fastsættes på de årlige finanslove.

Såfremt en eller flere af disse beføjelser mangler, formindskes ministerens indflydelse på organet.

Undersøger man reglerne for en bestemt institution, vil man ofte kunne konstatere, at kun en enkelt beføjelse er tilstede, og at den pågældende institution derfor har en ganske stor selvstændighed. Vil man indskrænke denne, kan man principielt tillægge ministeren yderligere en eller flere af de nævnte beføjelser eller helt fjerne den formelle selvstændighed ved kun at lade institutionens afgørelser være indstillinger til ministeren, jfr. ovenfor afsnit II.

Hvilke og hvor mange beføjelser man vil anvende i den konkrete situation vil ganske afhænge af motivet for uafhængigheden. Der kan derfor ikke opstilles nogen generelle retningslinjer for anvendelsen, men en undersøgelse af hver enkelt ordning er nødvendig.